

" মৰমৰ সন্তানসকল - " স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা " - তোমালোক লাইট হাউচ হ'ব লাগিব , নিজকে আত্মা বুলি ভাবা , এই ক্ষেত্ৰ ত অসাৱধান নহ'বা "

প্ৰশ্ন: তোমালোক সকলোতকৈ বিস্ময়কৰ বিদ্যাৰ্থী হোৱা - কেনেকৈ ?

উত্তৰ: তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰত থাকিও, শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে ৪ ঘণ্টা কৰ্মও কৰা, লগতে ভৱিষ্যত ২১ জন্মৰ বাবে ৪ ঘণ্টা আনক পিতাৰ সমান কৰি তুলিবলৈ সেৱা কৰা, সকলোখিনি কৰিও পিতা আৰু ঘৰক স্মৰণ কৰা। এইয়া তোমালোকৰ বিস্ময়কৰ বিদ্যাৰ্থী জীৱন। জ্ঞান বহুত সহজ, কেৱল পবিত্ৰ হ'বলৈ যত্ন কৰা।

ওঁম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি সোধে। মূলবতনো ক্ৰমানুসৰি নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহে। সন্তানসকলৰ এইটোও নিশ্চয় স্মৃতিলৈ আহে যে আমি প্ৰথমতে শান্তিধামৰ নিবাসী হওঁ, পুনৰ আহোঁ সুখধামলৈ, এইটো নিশ্চয় অন্তৰেৰে ভাল দৰে বুজি পোৱা। মূলবতনকে ধৰি এয়া যি সৃষ্টি চক্ৰ আছে আৰু কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয় - এয়াও বুদ্ধিত আছে। আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ, আকৌ ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হ'মগৈ। এয়াতো বুদ্ধিত চক্ৰাকাৰে ঘূৰি থাকিব লাগে নহয় জানো! সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত এই গোটেই জ্ঞান আছে। পিতাই বুজাইছে, আগতে নাজানিছিল। এতিয়া তোমালোকেহে জানা। দিনে প্ৰতি-দিনে তোমালোকৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। বহুতকৈ শিকাই থাকা। নিশ্চয় প্ৰথমতে তোমালোকেই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'বাগৈ। ইয়াত তোমালোক বহি আছা, বুদ্ধিৰে জানা যে সেইজন আমাৰ পিতা। তেৱেঁই আমাক শিকাওতা পৰম শিক্ষক হয়। আমি কেনেকৈ ৪৪ ৰ চক্ৰ পৰিক্ৰমা কৰো সেয়া তেৱেঁই বুজাইছে। বুদ্ধিত নিশ্চয় স্মৃতি থাকিব নহয় জানো। এইটো বুদ্ধিৰে সকলো সময়তে স্মৰণ কৰিব লাগে, পাঠ ইমান দীঘলীয়া নহয়। চেকেণ্ডৰ পাঠ। বুদ্ধিত থাকে যে আমি ক'ৰ নিবাসী হওঁ। আকৌ ইয়াত কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। ৪৪ৰ চক্ৰ হয়। সত্যযুগত ইমান জন্ম, ত্ৰেতাতে ইমান জন্ম - এই চক্ৰ স্মৃতিলৈ আনিবা নহয় জানো! তোমালোকে যি পদ পালা, ভূমিকা পালন কৰিলা সেয়াও নিশ্চয় বুদ্ধিত থাকিব। তোমালোকে ক'বা যে আমি এয়া দ্বিমুকুটধাৰী আছিলো পিছত এটা মুকুটধাৰী হ'লো। পিছত গোটেই ৰাজ্যই হেৰাই গ'ল, তমোপ্ৰধান হৈ গ'লো। এই চক্ৰ বুদ্ধিত ঘূৰি থকা উচিত নহয় জানো। সেইবাবেই নাম ৰখা হৈছে "স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী"। আত্মাই জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিলে। আত্মাৰ দৰ্শন হ'ল। আত্মাই জানে মই এনেকৈ চক্ৰত ঘূৰি থাকো। এতিয়া পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। পিতাই কৈছে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া ঘৰ গৈ পাবাগৈ। এনেকুৱাও নহয় যে তোমালোকে এই সময়ত সেইটো অৱস্থাত বহি যাবাগৈ। নহয়, বাহিৰৰ বহুত কথাই বুদ্ধিলৈ আহি যায়। কাৰোবাৰ কিবা স্মৃতিলৈ আহে, কাৰোবাৰ আন কিবা স্মৃতিলৈ আহি যায়। ইয়াত পিতাই কয় - অন্য সকলো কথা সামৰি লৈ এজনকে স্মৰণ কৰা। যি শ্ৰীমত পাইছা সেইমতে চলিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ তোমালোকে শেষ পৰ্যন্ত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। প্ৰথমতে একোৱে জনা নাছিল, এতিয়াতো পিতাই সকলো শুনায়। তেওঁক স্মৰণ কৰিলেই সকলোখিনি আহি যায়। ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ সকলো ৰহস্য বুদ্ধিলৈ আহি যায়। এয়াতো পাঠ পঢ়োৱা হয়, তেওঁক স্মৰণ ঘৰত বহিও কৰিব পাৰা। এয়া হৈছে বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। তোমালোক বিস্ময়কৰ বিদ্যাৰ্থী। পিতাই বুজাইছে - ৪ ঘণ্টা আৰামো কৰা আৰু ৪ ঘণ্টা শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কামো কৰা। পেচাগত কাম-কাজো কৰিব লাগে। লগতে পিতাই এয়া আনক নিজৰ সমান কৰি তোলাৰ যি কাম দিছে এয়াও শৰীৰ নিৰ্বাহ নহ'ল জানো। সেয়া হৈছে অল্পকালৰ বাবে, এয়া হৈছে ২১ জন্ম শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে। তোমালোকে যি ভূমিকা পালন কৰা তাত ইয়াৰো বহুত মহত্ব আছে। যিয়ে যিমান যত্ন কৰিব সিমানেই পিছত ভক্তিত তেওঁলোকৰ পূজা হয়। এই সকলোবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে ধাৰণা কৰিব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকল হৈছা ভাওৰীয়া। পিতাইতো কেৱল জ্ঞান দিয়াৰ ভূমিকা পালন কৰে। বাকী শৰীৰ নিৰ্বাহৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ তোমালোকে কৰিবা। পিতাইতো নকৰিব নহয় জানো! পিতাতো সন্তানসকলক এই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয়, চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে এইয়া বুজাবলৈহে আহে। এইয়া বুজাবলৈকে আহে। যুক্তিৰে বুজাই থাকে। পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, অসাৱধান নহ'বা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী অথবা "লাইট হাউচ" হ'ব লাগে। নিজকে আত্মা বুলি বুজিব লাগে। এয়াতো জানা যে শৰীৰ অবিহনে আত্মাই ভূমিকা পালন কৰিব নোৱাৰে। মনুষ্যই এইবোৰ একোৱে নাজানে। যদিও তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহে, ভাল-ভাল বুলি শলাগে, কিন্তু স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ'ব নোৱাৰে, ইয়াৰ বাবে বহুত অভ্যাস কৰিবলগীয়া হয়। তাৰ পিছত য'লৈকে যাব জ্ঞানৰ সাগৰ হৈ যাব। যেনেদৰে বিদ্যাৰ্থীয়ে অধ্যয়ন কৰি শিক্ষক হৈ যায় আকৌ কলেজত পঢ়ায় বা অন্য বৃত্তিত লাগি যায়। তোমালোকৰ বৃত্তিয়েই হৈছে শিক্ষক হোৱা। সকলোকে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী

কৰি তোলা। সন্তানসকলে চিত্ৰ বনায় - প্ৰথমতে দ্বিমুকুটধাৰী ৰজা পাছত এটা মুকুটধাৰী ৰজা কেনেকৈ হয়, এয়াতো ঠিকে আছে, কিন্তু কেতিয়াৰ পৰা কেতিয়ালৈ দ্বিমুকুটধাৰী আছিল? কেতিয়াৰ পৰা কেতিয়ালৈ এটা মুকুটধাৰী হ'ল? আকৌ পুনৰ কেনেকৈ আৰু কেতিয়া ৰাজ্য কাঢ়ি নিলে? সেয়া বিতংকৈ লিখিব লাগে। এইখন বেহদৰ (সীমাহীন) বিশাল নাটক। এইটো নিশ্চিত যে আমি পুনৰ দেৱতা হওঁগৈ। এতিয়া ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণ হৈছেই সংগম যুগৰ। তোমালোকে যেতিয়ালৈকে নুশুনোৱা তেতিয়ালৈকে এয়া কোনেও বুজি নাপায়। এইয়া তোমালোকৰ অলৌকিক জন্ম। লৌকিক আৰু পাৰলৌকিকৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। অলৌকিকৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়। এওঁৰ দ্বাৰা পিতাই তোমালোকক উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। গায়নো কৰে - হে প্ৰভু! এনেকৈ কেতিয়াও নকয় - হে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। লৌকিক আৰু পাৰলৌকিকক পিতাক স্মৰণ কৰা হয়। এই কথাবোৰ কোনেও নাজানে, তোমালোকেহে জানা। পাৰলৌকিক পিতাৰে অবিনাশী সম্পত্তি, লৌকিক পিতাৰ হৈছে বিনাশী সম্পত্তি। ধৰি লোৱা কোনোবা ৰজাৰ সন্তানে ৫কোটি সম্পত্তি পালে তেনে ক্ষেত্ৰত বেহদৰ পিতাৰ সম্পত্তি সন্মুখত ৰাখিলে তেতিয়া ক'ব তাৰ তুলনাত এইয়া অবিনাশী আৰু সেয়াতো সকলো নাশ হৈ যাব। এতিয়াৰ যিসকল কৌটিপতি তেওঁলোক মায়াৰ পাশত বন্দী হৈ আছে, তেওঁলোক এই জ্ঞান ল'বলৈ নাহে। পিতা হৈছে দৰিদ্ৰ নিবাসী। ভাৰত বহুত দৰিদ্ৰ, ভাৰতৰ বহুত মনুষ্যও দৰিদ্ৰ। এতিয়া তোমালোকে বহুতৰ কল্যাণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। সাধাৰণতে ৰোগাক্ৰান্ত সকলৰ বৈৰাগ্য আছে। ভাবি লয় জীয়াই থাকি কি কৰিম! মুক্তিদামলৈ যোৱাৰ ৰাস্তা পোৱা হ'লে! দুখৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ মুক্তি বিচাৰে। সত্যযুগত কোনেও নিবিচাৰে কিয়নো তাত একো দুখ নাই। এই কথাবিলাক তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা। বাবাৰ সন্তান বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। যিসকল সূৰ্যবংশী-চন্দ্ৰবংশী দেৱতা হ'বলগীয়া আছে তেওঁলোকেহে আহি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি এই জ্ঞান ল'ব। এই জ্ঞান পিতাৰ বাহিৰে কোনেও দিব নোৱাৰে। এতিয়া তোমালোকে বেহদৰ পিতাক এৰি কলৈকো নোযোৱা, যিসকলৰ পিতাৰ প্ৰতি প্ৰেম আছে তেওঁলোকে বুজিব পাৰে যে জ্ঞানতো বহুত সহজ, বাকী পবিত্ৰ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত মায়াই বিধিনি আনে। যিকোনো কথাত অসাৱধান হ'লে অসাৱধানতাৰ কাৰণেই পৰাজিত হয়। ইয়াৰ উদাহৰণ বক্ৰিং খেলত ভালদৰেই দেখিবলৈ পোৱা যায়। বক্ৰিংত ইজন সিজনৰ ওপৰত জয়ী হয়। সন্তানসকলে জানে যে মায়াই আমাক পৰাজিত কৰি দিয়ে।

পিতাই কয় - সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। পিতাই নিজেও জানে যে ইয়াৰ বাবে বহুত যত্নৰ প্ৰয়োজন। পিতাই বহুত সহজ উপায় শুনায়। মই আত্মা হওঁ, এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লওঁ, ভূমিকা পালন কৰো, বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হওঁ - এয়া ভালদৰে দৃঢ় কৰি ল'ব লাগে। বাবাই অনুভৱ কৰে - মায়াই সন্তানসকলৰ বুদ্ধিযোগ খণ্ডিত কৰি দিয়ে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়, এইটো হিচাপেৰেই ৰাজধানী স্থাপনা হয়। সকলোৱে 'একৰস' হৈ গ'লে ৰাজ্য হ'ব নোৱাৰে। ৰজা, ৰাণী, ধনৱান সকলো হ'ব লাগিব। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। আমি নিজৰ ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছো। এই কথাবোৰ তোমালোকৰ মাজতো যিসকল অনন্য (বিশেষ) সন্তান তেওঁলোকৰ স্মৃতিত থাকে। এই কথাবোৰ কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। সন্তানসকলে জানে - আমি পাহৰি যাওঁ। নহ'লেতো বহুত আনন্দিত হৈ থকা উচিত - আমি বিশ্বৰ মালিক হওঁগৈ। পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰাহে হ'ব পাৰি, কেৱল মুখেৰে নহয়। পিতাইতো আহিয়েই সোধে - সন্তানসকল সাৱধান, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ বহিছানে? পিতাও স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নহয় জানো যিয়ে এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। মনুষ্যইতো ভাবে যে বিষ্ণু হৈছে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। তেওঁলোকে এইটো নাজানেই যে এয়া (বিষ্ণু) হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। তেওঁলোকক জ্ঞান কোনে দিলে? যি জ্ঞানৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পদ পালে? আকৌ দেখুৱায় যে স্বদৰ্শন চক্ৰৰ দ্বাৰা (অসুৰক) বধ কৰিলে। তোমালোকৰ এই চিত্ৰ বনোৱা সকলক ওপৰত হাঁহি উঠে। বিষ্ণু হৈছে যুগ্ম গৃহস্থ আশ্ৰমৰ নিদৰ্শন। চিত্ৰ শোভনীয় কিন্তু এয়া কোনো শুদ্ধ চিত্ৰ নহয়। প্ৰথমতে তোমালোকে জনা নাছিল ৭টা বাহু থকা জন ইয়ালৈ ক'ৰ পৰা আহিল। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰিহে জানা। পিতাই কয় - সকলো তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। পিতাৰ স্মৃতিৰেহে পাপ খণ্ডিত হয়। সকলোতকৈ বেছি এক নম্বৰৰ পুৰুষাৰ্থ এইটোৱে কৰিব লাগে। পিতাই সময়তো দিছে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো থাকিব লাগে। নহ'লে সন্তান আদিক কোনে প্ৰতিপালন কৰিব! এই সকলোখিনি কৰিও অভ্যাস কৰিব লাগে। বাকী অন্য কোনো কথা নাই। কৃষ্ণৰ কাৰণে দেখুৱাইছে যে তেওঁ স্বদৰ্শন চক্ৰৰ দ্বাৰা অকাসুৰ, বকাসুৰ আদিক বধ কৰিলে। এতিয়া তোমালোকে এইটো বুজি পোৱা যে চক্ৰ আদিৰতো কোনো কথা নাই। কিমান অন্তৰ আছে। এয়া পিতাইহে বুজায়। মনুষ্যই মনুষ্যক বুজাব নোৱাৰে। মনুষ্যই মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে। ৰচোতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য কোনেও বুজাব নোৱাৰিব। স্বদৰ্শন চক্ৰৰ অৰ্থ কি, সেয়াও এতিয়া পিতাইহে বুজাইছে। শাস্ত্ৰত এনেকুৱা কাহিনী ৰচি দিছে যে সেইবোৰৰ বিষয়ে নুসুধিবাই! কৃষ্ণকো হিংসক কৰি দিলে! এইবিলাক কথা একান্তত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। ৰাতি পহৰা দি থকাসকলে বহুত ভাল সময় পায়, তেওঁলোকে বহুত স্মৰণ কৰিব পাৰে। পিতাক স্মৰণ কৰি স্বদৰ্শন চক্ৰও ঘূৰাই থকা। স্মৰণ কৰিলে আনন্দত টোপনিও আতৰি যাব। যিয়ে ধন প্ৰাপ্ত কৰে তেওঁ বহুত আনন্দিত হৈ থাকে। কেতিয়াও টোপনিয়ে আমনি নকৰে। তোমালোকে জানা যে আমি "এভাৰ হেল্ডি

(সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান), এভাৰ ৰেলি (সৰ্বদা সমৃদ্ধিশালী) হ'মগৈ। গতিকে ইয়াত ভাল দৰে লাগি যোৱা উচিত। পিতাই এইটোও জানে যে ডাৰ্মা অনুসৰি যিবোৰ ঘটি আছে সেইবোৰ একেবাৰেই সঠিক। তথাপিও পুৰুষাৰ্থ কৰাই থাকে। এতিয়া পিতাই শিক্ষা দিয়ে, এনেকুৱাও বহুত আছে যাৰ জ্ঞানো নাই যোগো নাই। কোনোবা বুদ্ধিমান বা বিদ্বান লোক আহিলে কথা পাতিব নোৱাৰে। সেৱাধাৰী সন্তানসকলে জানে আমাৰ মাজৰ কোন কোন বুজোৱাত ভাল? আকৌ পিতাইও যেতিয়া দেখে যে এওঁ পঢ়া-লিখা জনা বুদ্ধিমান ভাল লোক, আৰু বুজোৱা জন বুদ্ধিহীন তেতিয়া নিজে প্ৰৱেশ কৰি সেই লোকজনক জ্ঞান শুনাই দিয়ে। তেতিয়া যি সঁচা সন্তান হয় তেওঁ কয় মোৰতো ইমান জ্ঞান নাছিল পিতাই আহি বুজালে। কাৰোবাৰ আকৌ নিজৰ অহংকাৰ আহি যায়। বাবা অহা, সহায় কৰা এয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নাটকখন বৰ বিচিত্ৰ। ইয়াক বুজিবলৈ অতি বিশাল বুদ্ধিৰ দৰকাৰ।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি সেই ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছো য'ত সকলো সুন্দৰ আছিল। কুংসিত তাত নাথাকে। এয়াও তোমালোকে বগা আৰু ক'লা চিত্ৰৰে দেখুৱাব পাৰা। 63 জন্ম কাম চিতাত বহি এনেদৰে ক'লা হৈ গৈছে। আত্মাই কলা হৈ গৈছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো কলা চিত্ৰ বনাই দিছে। এইটো বুজি নাপায় যে আত্মা ক'লা হৈ পৰে। তেওঁলোকতো সত্যযুগৰ মালিক, সুন্দৰ আছিল, পিছত কাম চিতাত বহা বাবে ক'লা হ'ল। আত্মাই পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ তমোপ্ৰধান হৈ পৰে। সেয়েহে আত্মাও ক'লা আৰু শৰীৰো ক'লা হৈ যায়। গতিকে ধেমালিতে সুধিব পাৰা যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কৰ'বাত বগা, আৰু কৰ'বাত ক'লা কিয় দেখুওৱা হৈছে, ইয়াৰ কাৰণ কি? জ্ঞানটো নায়েই। কৃষ্ণক বগা আৰু কৃষ্ণকেই ক'লা কিয় দেখুৱায়? এয়াটো তোমালোকে এতিয়া জানা। তোমালোকে এতিয়া জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ প্ৰাপ্ত কৰিছা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-****

(1) আনন্দেৰে ভৰপূৰ হৈ থাকিবলৈ একান্তত বহি প্ৰাপ্ত কৰা জ্ঞান ধনক স্মৰণ (মন্ত্ৰন) কৰিব লাগে। পবিত্ৰ বা সৰ্বদা নিৰোগী হ'বলৈ স্মৃতিত থাকিবলৈ যত্ন কৰিব লাগে।

(2) পিতাৰ সমান মাষ্টৰ জ্ঞান সাগৰ হৈ সকলোকে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী কৰি তুলিব লাগে। “লাইট হাউচ” হ'ব লাগে। ভৱিষ্যত 21 জন্মৰ শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে আত্মিক (আধ্যাত্মিক) শিক্ষক নিশ্চয় হ'ব লাগে।

বৰদান: অবিনাশী উৎসাহ - উদ্দীপনাৰ দ্বাৰা ধুমুহাক উপহাৰলৈ পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ আত্মা হোৱা উৎসাহ-উদ্দীপনাই হৈছে ব্ৰাহ্মণসকলৰ উদ্ভূত কলাৰ পাথি। এই পাথিৰ দ্বাৰা সদায় উৰি থাকা। এই উৎসাহ-উদ্দীপনা তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ বাবে সকলোতকৈ ডাঙৰ শক্তি। নিৰস জীৱন নহয়। উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ৰস সদায় আছে। উৎসাহ-উদ্দীপনাই কঠিনতাকো সহজ কৰি দিয়ে, তেওঁলোক কেতিয়াও অন্তৰেৰে দুখী হ'ব নোৱাৰে। উৎসাহে ধুমুহাক উপহাৰলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে, উৎসাহে যিকোনো পৰীক্ষা বা সমস্যাক মনোৰঞ্জনৰ দৰে অনুভৱ কৰায়। এনেকুৱা অবিনাশী উৎসাহ-উদ্দীপনাত থাকোঁতাজনেই হৈছে শ্ৰেষ্ঠ ব্ৰাহ্মণ।

স্লোগান: শান্তিৰ সুগন্ধি ধূপ জ্বলাই ৰাখা তেতিয়া অশান্তিৰ দুৰ্গন্ধ সমাপ্ত হৈ যাব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!